

Aanwijzing op grond van artikel 67 van de Flora- en faunawet

Met deze publicatie vervalt de publicatie van 10 juli 2009

GEDEPUTEERDE STATEN van Limburg besluiten:

gelet op artikel 67 van de Flora- en faunawet,

gelet op het Besluit beheer en schadebestrijding dieren,

gelet op de Regeling beheer en schadebestrijding dieren,

gelet op de Beleidsnota uitvoering Flora- en faunawet;

gelet op de aanvraag van de Stichting Faunabeheereenheid Limburg;

Artikel 1

Als personen of categorieën van personen en middelen als bedoeld in artikel 67 van de Flora- en faunawet aan te wijzen:

1. voor het grondgebied van de provincie Limburg houders van een geldige jachtakte die de in bijlage 1 genoemde soorten mogen beperken binnen het in deze bijlage per soort genoemde werkgebied, met het geweer of met honden, niet zijnde lange honden, op de gronden waar zij gerechtigd zijn gebruik te maken van het geweer of honden, niet zijnde lange honden, voor de in deze bijlage per soort genoemde belangen;
2. voor het grondgebied van de provincie Limburg houders van een geldige valkeniersakte die de in bijlage 1 genoemde soorten mogen beperken binnen het in deze bijlage per soort genoemde werkgebied, met gefokte jachtvogels te weten vogels waarvan de jacht krachtens het eerste lid van artikel 50 mag worden uitgeoefend, op de gronden waar zij toestemming hebben van de grondgebruiker, voor de in deze bijlage per soort genoemde belangen;
3. houders van een geldige jachtakte die de in bijlage 2 genoemde soort mogen beperken binnen het in deze bijlage per soort genoemde werkgebied, met gebruik van kastval, geweer of met honden, niet zijnde lange honden, op gronden waar zij gerechtigd zijn gebruik te maken van kastval, geweer of honden, voor de in deze bijlage per soort genoemde belangen;

Artikel 2

Aan de aanwijzing in artikel 1 worden de volgende voorwaarden verbonden:

1. de in artikel 74 van de Flora- en faunawet vastgelegde verboden dienen in acht te worden genomen;
2. de regels zoals gesteld in het Jachtbesluit (Stbl. 2000, nr. 520) en het Besluit beheer en schadebestrijding dieren (Stbl. 2000, nr. 521) dienen in acht te worden genomen;
3. het recht gebruik te maken van het geweer, zoals bedoeld in artikel 1, eerste lid, dient te blijken uit een geldige jachthuurovereenkomst of uit verkregen schriftelijke toestemmingen van de grondgebruiker(s);
4. voor het doden van de in bijlage 1 genoemde dieren mag gebruik worden gemaakt van een geweer dat voldoet aan de volgende eisen: hagelgeweer kal.12,16 of 20, hagel max. 3,5mm, kogelgeweer met een kaliber vanaf .22 inch of 5,6 (5,58) mm;

5. indien bij het gebruik van een kastval beschermde inheemse diersoorten worden gevangen, dienen deze onverwijd in vrijheid te worden gesteld.

Artikel 3

Voor alle soorten uit deze aanwijzing geldt een rapportageplicht naar de Faunabeheereenheid Limburg welke op haar beurt jaarlijks vóór 15 februari rapporteert over het voorafgaande jaar aan de provincie Limburg, afdeling Landelijk Gebied. Na het doden of vangen van exemplaren van de rosse stekelstaart dient hiervan zo spoedig mogelijk melding te worden gedaan bij de provincie Limburg, afdeling Landelijk Gebied, telefoon 043 389 9944 of fax 043 389 7643, in verband met onderzoek naar de stand van deze diersoort. De bemachtigde dieren van deze soort dienen ter beschikking te worden gesteld voor wetenschappelijk onderzoek, zulks in nader overleg met medewerkers van de provincie Limburg.

Artikel 4

Bij bijzondere weersomstandigheden kunnen Gedeputeerde Staten besluiten om de werking van deze aanwijzing op te schorten.

Artikel 5

Het bepaalde in artikel 16, derde lid Flora- en faunawet is niet van toepassing bij gebruik van honden en jachtvogels op grond van deze aanwijzing.

Artikel 6

Deze aanwijzing treedt in werking de eerste dag na de dag van uitgifte van het Provinciaal blad, waarin zij is opgenomen.

Bijlage 1 als bedoeld in het Besluit aanwijzing ex artikel 67 van de Flora- en faunawet:

Nederlandse naam	Wetenschappelijke naam	Belang*	Werkgebied
nijlgans	Alopochen aegyptiacus	1	Geheel Limburg
rosse stekelstaart	Oxyura jamaicensis	2	Geheel Limburg

Bijlage 2 als bedoeld in het Besluit aanwijzing ex artikel 67 van de Flora- en faunawet:

Nederlandse naam	Wetenschappelijke naam	Belang*	Werkgebied
verwilderde kat (niet zijnde Cypers, Tabby of Wildkleur)	Felis catus	2	Zuid-Limburg (Gebied ten zuiden van de gemeente Echt-Susteren)

- * 1 In het belang van het voorkomen van belangrijke schade aan gewassen, vee, bossen, bedrijfsmatige visserij en wateren;
2 In het belang van het voorkomen van schade aan flora en fauna.

Toelichting

Verzoek

De Faunabeheereenheid Limburg (FBE) vraagt op 25 februari 2009 om aanwijzing van de Limburgse jagers en valkeniers als gerechtigd om de stand van een aantal schadelijke diersoorten (niet beschermde en verwilderde beschermde) te beperken als bedoeld in artikel 67 van de Flora- en faunawet.

Procedure

Op 10 juli 2009 is het besluit aanwijzing art 67 Flora- en faunawet vastgesteld door Gedeputeerde Staten. Tegen deze aanwijzing is bezwaar gemaakt door de Faunabescherming. Het bezwaar van de stichting Faunabescherming is behandeld in de adviescommissie bezwaarschriften. De commissie is van oordeel dat Gedeputeerde Staten onvoldoende hebben aangetoond dat de in het bestreden besluit genoemde diersoorten een gevaar opleveren voor de in art 67 genoemde belangen. Tevens is naar de mening van de commissie niet gebleken dat er geen andere bevredigende oplossing mogelijk is. De commissie concludeert dat Gedeputeerde Staten hun standpunten zoals verwoord in het bestreden besluit van 10 juli 2009 en tijdens de hoorzitting, moeten heroverwegen.

Overwegingen algemeen

Hoewel onbeschermde dieren als exoten en verwilderde gedomesticeerde soorten gevangen en gedood mogen worden, is daarvoor toch een aanwijzing art 67 nodig omdat bij het doden van dieren volgens artikel 72 middelen zijn toegestaan uit het eerste lid art 5 van het Besluit beheer en schadebestrijding. Deze aanwijzing is mogelijk voor soorten opgenomen in bijlage 1 van de Regeling beheer en schadebestrijding.

In artikel 67 van de Flora- en faunawet is bepaald dat de gevraagde aanwijzing kan worden gedaan in het belang van de volksgezondheid en openbare veiligheid, in het belang van de veiligheid van het luchtverkeer, ter voorkoming van belangrijke schade aan gewassen, vee, bossen, bedrijfsmatige visserij en wateren of ter voorkoming van schade aan flora en fauna, bij het ontbreken van een andere bevredigende oplossing.

De aanwijzing mag slechts worden gedaan voor diersoorten op de lijst van de Regeling beheer en schadebestrijding dieren (Stcr. 28 september 2008, nr. 190), welke lijst naast beschermde inheemse diersoorten ook niet beschermde dieren zoals exoten en verwilderde gedomesticeerde diersoorten omvat.

In de Beleidsnota uitvoering Flora- en faunawet is bepaald dat aanwijzingen ex artikel 67 in beginsel niet worden gedaan voor beschermde inheemse diersoorten, maar dat de ontheffing ex artikel 68 het geëigend instrument is om de stand van deze soorten te beperken. Een uitzondering kan gelden voor dieren die qua uiterlijk en gedrag herkenbaar zijn als verwilderd uit gevangenschap, zoals boerenganzen (gedomesticeerde grauwe ganzen).

In de op 21 maart 2005 door ons college in ontwerp goedgekeurde faunabeheerplannen is voorzien in het aanvragen van een aanwijzing voor bestrijding van de beverrat, de muskusrat, de nijlgans, de rosse stekelstaart, de verwilderde duif, de verwilderde kat, de verwilderde nerts en de verwilderde gedomesticeerde grauwe gans. Onze hierop gebaseerde aanwijzing is toen echter door de rechtbank vernietigd, vooral omdat een deugdelijke onderbouwing van het aan de orde zijnde wettelijk vastgestelde belang ontbrak.

Op 25 februari 2009 heeft de Faunabeheereenheid Limburg verzocht houders van een geldige jachtakte of valkeniersakte aan te wijzen als personen gerechtigd de hieronder vermelde diersoorten te vangen en/of te doden met gebruikmaking van alle bij wet toegestane middelen voor het vangen en doden van de genoemde diersoorten, inclusief geweer en jachtvogel. Het gaat hierbij om de soorten: nijlgans (*Alopochen aegyptiacus*), rosse stekelstaart (*Oxyura jamaicensis*), Pallas eekhoorn (*Callosciurus erythraeus*), Siberische grondeekhoorn (*Tamias sibiricus*), Amerikaanse nerts (*Mustela vison*), marterhond (*Nyctereutes procyonoides*), wasbeer (*Procyon lotor*), verwilderde boerengans (*Anser anser*), verwilderde duif (*Columba livia*) en verwilderde kat (*Felis catus*).

In ons besluit van 10 juli 2009 waartegen het bezwaar zich richt heeft het college de door de Faunabeheereenheid Limburg gevraagde aanwijzing van jacht- en valkeniersaktehouders gedaan voor de soorten nijlgans, rosse stekelstaart en verwilderde boerengans, duif en kat en geldt voor geheel Limburg. Deze aanwijzing van jacht- en valkeniersaktehouders beperkt zich tot de gronden waarvoor zij toestemming van de grondgebruiker hebben.

Overwegingen bij advies commissie voor de bezwaarschriften

De stelling van de adviescommissie voor de bezwaarschriften dat het hen bevreemdt dat Gedeputeerde Staten niet op eigen initiatief is overgegaan tot het verlenen van een aanwijzing, is te weerleggen. Zolang er geen wettelijke belangen worden geschaad is er geen reden om een aanwijzing te doen. De Faunabeheereenheid Limburg heeft als samenwerkingsverband van boeren, jachtaktehouders en andere belanghebbende partijen de specifieke en provinciebrede kennis om problemen in het landelijk gebied te constateren en is daarom de aangewezen organisatie om een aanvraag tot aanwijzing art 67 voor bepaalde schadesoorten te doen. In de statuten van de Faunabeheereenheid is dan ook opgenomen dat zij tracht haar doel te verwezenlijken door het aanvragen van aanwijzingen als bedoeld in artikel 67 van de Flora- en faunawet.

Daarnaast adviseert de adviescommissie voor de bezwaarschriften om geen aanwijzing te doen, zolang de belangen die de wet beschermt, met name gevaar voor flora en fauna en gewasschade, onvoldoende zijn aangetoond. Dit advies is verwerkt in dit nieuwe aanwijzingsbesluit, door aanvullende argumentatie te leveren en die soorten uit het vorige aanwijzingsbesluit te verwijderen waarvan de onderbouwing van het wettelijke belang alleen indirect en daardoor onvoldoende aangetoond werd (verwilderde boerengans en stadsduif) en door het werkingsgebied van de aanwijzing met betrekking tot de verwilderde kat te verkleinen van de gehele provincie naar het gebied waar de aanwezigheid van de wilde kat, en daarmee het aan de orde zijnde wettelijke belang, is aangetoond.

Ten slotte kan de stelling van de adviescommissie voor de bezwaarschriften dat onvoldoende duidelijk is in welk (inter)nationaal kader de aanwijzing een passend onderdeel vormt weerlegt worden. De situatie met betrekking tot de verspreiding en schadehistorie van diersoorten die opgenomen zijn in deze aanwijzing art 67 in regio's buiten Limburg heeft geen betekenis voor de afweging die Gedeputeerde Staten moet maken voor de specifieke situatie in Limburg. Bovendien is de Flora- en faunawet slechts geldig in Nederland. Voor de soort waarvoor internationale samenwerking wel relevant is, de rosse stekelstaart, is aanvullende bevestiging vanuit internationaal erkende organisaties toegevoegd aan de onderbouwing.

Overwegingen bij soorten opgenomen in de aanwijzing

Voor de volgende drie soorten waarvoor een aanwijzing gevraagd wordt is het college, na overweging van het bezwaar van de Faunabescherming en het advies van de commissie bezwaarschriften en het

toevoegen van aanvullende argumentering, van mening dat het wettelijke vastgesteld belang en het ontbreken van andere bevredigende oplossingen voldoende aangetoond zijn.

De **nijlgans** (*Alopochen aegyptiacus*) is een uit Afrika afkomstige soort, dus een exoot. De populatie is in Limburg gestegen van 100 tot 150 paar in het jaar 2000 tot ruim 1000 paar in 2007. Waarnemingen van groepen van honderden exemplaren zijn geen uitzondering meer. Voor vergoeding van schade door beschermde diersoorten voert het Faunafonds taxaties uit. Dat gebeurt bij ganzen alleen als alle mogelijkheden om te verjagen, tevergeefs, zijn benut. De schade ten gevolge van aanwezige niet-beschermde soorten wordt van de vergoeding afgetrokken. In minimaal vijf gevallen is op deze wijze aangetoond dat door nijlganzen voor meer dan € 250 schade was veroorzaakt. Hierbij is dus het wettelijke belang aan de orde omdat volgens een brief van de minister van LNV van 9 juni 2005 en een uitspraak van de Raad van State van 21 maart 2007 vanaf € 250 gewasschade per geval gesproken kan worden van "belangrijke schade aan gewassen". Omdat uit www.waarneming.nl blijkt dat in de afgelopen twee jaar in de hele provincie vele waarnemingen zijn gedaan van het voorkomen van groepen nijlganzen in grote aantallen bij elkaar (50-800 stuks) mag verwacht worden dat deze groepen nijlganzen niet alleen op die plekken waar werd getaxeerd maar ook elders belangrijke schade veroorzaken.

Ten aanzien van andere bevredigende oplossingen blijkt dat de verjagingsmiddelen zoals geadviseerd in het Handboek faunaschade van het Faunafonds onvoldoende effectief zijn. Namelijk, het gegeven dat het Faunafonds op een bepaalde plek de schade veroorzaakt door nijlganzen taxeert om deze in mindering te brengen op de totale schade, om zodoende de schade te bepalen veroorzaakt door beschermde ganzensoorten waarvoor wel een tegemoetkoming in de schade betaald wordt, wil zeggen dat daar voldoende verjagingsmiddelen voor ganzen aanwezig waren, anders had het Faunafonds überhaupt geen taxatie gedaan om de schade te bepalen. Dat er tóch belangrijke schade ontstaat betekent dat de geplaatste verjagingsmiddelen voor ganzen onvoldoende effect hebben gehad. Dit geeft ons voldoende aanleiding om de nijlgans in de aanwijzing op te nemen.

De **rosse stekelstaart** is een uit Noord-Amerika afkomstige eend en eveneens een exoot. Omdat de rosse stekelstaart hybridiseert met de nauw verwante en op wereldniveau met uitsterven bedreigde witkopeend (*Oxyura leucocephala*), vormt de aanwezigheid van wilde rosse stekelstaarten een bedreiging voor de instandhouding van de witkopeend, die in de Europese Unie slechts in Spanje voorkomt. Deze dreigde enkele tientallen jaren geleden door overbejaging en biotoopvernietiging uit te sterven. Door beschermingsmaatregelen is de populatie inmiddels ca 2500 individuen groot en gestabiliseerd. Er bestaat echter een groot risico dat deze soort in Spanje op korte termijn door hybridisering alsnog zal uitsterven als de vestiging van rosse stekelstaarten in Europa niet wordt tegengegaan. In Spanje wordt de rosse stekelstaart daarom zoveel mogelijk bestreden. Ook is vanuit Spaanse natuurbeschermingskringen aan de andere Europese landen verzocht de stand van de rosse stekelstaart ook daar zoveel mogelijk te beperken. Op dit moment is er met name in Engeland sprake van een grote populatie van de rosse stekelstaart, waartegen inmiddels ook wordt opgetreden. In Engeland vindt men dus het wettelijk vastgestelde belang "schade aan flora en fauna" voldoende gemotiveerd. Het feit dat de wilde populatie rosse stekelstaarten in Limburg en ook Nederland nog klein is wil niet zeggen dat zij in potentie geen bedreiging voor de Spaanse witkopeend kan zijn. De nu grote populatie in Engeland is ook ooit klein begonnen en aangezien het voor de rosse stekelstaart geschikte habitat in Engeland ook in Nederland volop aanwezig is mag verwacht worden dat de Nederlandse populatie in potentie flink kan groeien. Het is onder deskundigen algemeen aanvaard dat, juist wanneer de populatie van een ongewenste exotische soort nog klein is men in moet grijpen omdat het later, wanneer de populatie groter is, veel lastiger is om de soort uit te roeien. De rosse stekelstaarten in Spanje zijn volgens deskundigen afkomstig van de verwilderde populatie in Engeland wat wil zeggen dat de kans dat een rosse stekelstaart vanuit Nederland Spanje bereikt ook aanwezig moet zijn, zeker wanneer de populatie in Nederland zich handhaaft en uitbreidt, zoals hij dat in Engeland heeft gedaan. De bedreiging

van de Spaanse witkopeend en de noodzaak tot het bestrijden van de rosse stekelstaart in Nederland wordt bevestigd door internationale organisaties die zich bezig houden met invasieve exoten als ISSG en DAISIE. Ook in Nederland heeft de minister van LNV alle provincies middels brieven van 8 oktober 2008 en 30 september 2009 verzocht werk te maken van de bestrijding van de rosse stekelstaart. De minister wijst er op Nederland hiermee handelt in overeenstemming met de afspraken, die gemaakt zijn in het kader van de Bern-conventie, het Biodiversiteitsverdrag en het Nederlandse exotenbeleid. Ook de Nederlandse deelname aan het trekvogelverdrag AEWA is in deze context van belang. In de resolutie 4.5 van dit verdrag wordt in het bijzonder Nederland (en Frankrijk) in artikel 13 dringend verzocht om de rosse stekelstaart uit te roeien om te voorkomen dat de soort zich verder in continentaal Europa verspreidt. Aanwijzing past dus in een geheel van maatregelen gericht op verdelging op Europese schaal. Andere bevredigende oplossingen om de witkopeend te behoeden van uitsterven zijn tot nu toe niet gevonden. Engels onderzoek heeft aangetoond dat, ten opzichte van andere methoden als het zetten van vallen of het schudden van eieren, het doden met geweer de meest efficiënte bestrijding is. Daarnaast zal het verbieden van het houden van rosse stekelstaart door particulieren geen einde maken aan de populatie in het wild. Dit geeft voldoende aanleiding om deze soort op te nemen in de aanwijzing ex art 67.

De **verwilderde kat** (*Felis catus*) wordt in stand gehouden door verwildering van steeds nieuwe katten. In Zuid-Limburg komt incidenteel ook de wilde kat (*Felis sylvestris*) voor die het gevaar loopt te hybridiseren met de verwilderde kat. De wilde kat is in tegenstelling tot de huiskat alleen in de winter vruchtbaar en volgens onderzoek is het gevaar van hybridisering groot in gebieden met zachte winters, zoals in Limburg, omdat huiskatten daar ook in dit jaargetijde vaak buiten actief zijn. De wilde kat komt voor op bijlage IV van de Habitatrichtlijn, hetgeen inhoudt dat deze soort van communautair belang is en strikt beschermd dient te worden. Het wettelijk vastgestelde belang "schade aan flora en fauna" wordt hiermee voldoende gemotiveerd.

Andere oplossingen zijn onbevredigend, het vangen, steriliseren en terugplaatsen van zwervkatten is onvoldoende effectief omdat het onmogelijk is om in het uitgestrekte buitengebied van Limburg alle verwilderde katten te vangen door middel van vangkooien en bovendien zal er ongewenste bijvangst (van beschermde diersoorten) optreden. In de huidige praktijk vindt het vangen, steriliseren en terugplaatsen alleen in stedelijke gebieden plaats waar de wilde kat niet voor komt. Juist in de landelijke gebieden waar de wilde kat voor kan komen vindt er een instroom van ongecastreerde verwilderde boerderijkatten plaats richting natuurterreinen. De meerderheid van deze boerderijkatten wordt gehouden om ongedierte te vangen op het erf en verder met rust gelaten door de boer. Deze katten worden dus niet actief tam gemaakt, niet gecastreed en het overschot aan jongen wordt niet naar het asiel gebracht. De hieruit voorkomende instroom van verwilderde ongecastreerde katten richting natuurgebieden zal zich niet zo maar laten tegenhouden door in het buitengebied gevestigde gecastreerde katten. Uit onderzoek blijkt dat één ongecastreerde kater voldoende is om alle ongesteerdiseerde poezen (dus in potentie ook die van de wilde kat) in de omgeving te dekken, ongeacht of gecastreerde katers er al een territorium hebben. Bestrijding wordt voornamelijk beperkt tot Zuid-Limburg omdat alleen hier het voorkomen van de wilde kat is aangetoond. Om er zeker van te zijn dat er geen wilde katten worden gedood bij het bestrijden van de verwilderde kat mogen bovendien bepaalde kattenrassen (Cypers, Tabby of Wildkleur) die lijken op de wilde kat niet worden gedood met het geweer. Dit geeft voldoende aanleiding om deze soort op te nemen in de aanwijzing.

Overwegingen bij soorten niet meer opgenomen in de aanwijzing

Voor de volgende twee soorten waarvoor een aanwijzing gevraagd wordt is het college, na overweging van het bezwaar van de Faunabescherming en het advies van de commissie bezwaarschriften, van

mening dat het wettelijke vastgesteld belang en het ontbreken van andere bevredigende oplossingen niet voldoende aangetoond zijn.

De **verwilderde boerengans** is een afstammeling van de grauwe gans (*Anser anser*) die in Limburg ook in wilde staat voorkomt. Onder verwilderde boerengansen worden alle witte en bonte grauwe ganzen begrepen, alsmede kruisingen daarvan met andere ganzensoorten. In Limburg, met name in het maasplassengebied, is de verwilderde gedomesticeerde grauwe gans plaatselijk talrijk. Alhoewel boerengansen hybridiseren met de wilde variëteit en andere ganzensoorten is het wettelijk vastgestelde belang "schade aan flora en fauna" hier niet van toepassing omdat de populatie wilde grauwe ganzen hierdoor niet in haar voortbestaan wordt bedreigd. Ook het belang "belangrijke schade aan gewassen" wordt niet onderbouwd door in de aanvraag aangeleverde gegevens.

De **verwilderde duif** is een gedomesticeerde afstammeling van de rotsduif (*Columba livia*) die in wilde staat voorkomt in Ierland, het Verenigd Koninkrijk en Zuid-Europa. Wilde rotsduiven komen in Nederland niet voor. Wel bestaat er een aanzienlijke populatie van verwilderde gedomesticeerde rotsduiven, vooral in stedelijke gebieden. Met de aangeleverde referenties wordt het wettelijk vastgestelde belang "belangrijke schade aan gewassen" niet aangetoond, daarom kan deze soort niet worden opgenomen in de aanwijzing ex art 67.

Overwegingen bij soorten niet opgenomen in de aanwijzing

Voor de overige soorten waarvoor een aanwijzing gevraagd wordt, geldt dat deze niet zijn opgenomen in bijlage 1 van de Regeling beheer en schadebestrijding of is het college van mening dat het wettelijke vastgesteld belang en het ontbreken van andere bevredigende oplossingen niet voldoende aangetoond zijn.

De **Pallas eekhoorn** (*Callosciurus erythraeus*) is een soort die niet door de minister is opgenomen in bijlage 1 van de Regeling beheer en schadebestrijding dieren. Daarom kan de populatie van de Pallas eekhoorn niet worden beperkt op basis van een aanwijzing ex art 67.

De **Siberische grondeekhoorn** (*Tamias sibiricus*) is een van oorsprong Aziatische soort welke zich in Nederland door uitzettingen en ontsnappingen op twee plaatsen structureel heeft gevestigd waaronder een Limburgse populatie ten oosten van Weert. De door de Faunabeheereenheid gestelde verdringing van de inheemse rode eekhoorn wordt niet aannemelijk gemaakt door de aangedragen referentie. Navraag bij de Zoogdierverseniging bevestigt deze conclusie. Hiermee wordt het wettelijk vastgestelde belang "schade aan flora en fauna" onvoldoende gemotiveerd en kan deze soort niet worden opgenomen in de aanwijzing ex art 67.

De **Amerikaanse nerts** (*Mustela vison*) is een uit Noord-Amerika afkomstige marterachtige. De Europese populatie is afkomstig van uitzettingen en ontsnappingen. Deze soort wordt er voor verantwoordelijk gehouden de populatie Europese nertsen (*Mustela lutreola*) en inheemse marterachtigen te bedreigen door concurrentie. Of dit in Nederland geldt wordt niet bewezen in de door de Faunabeheereenheid aangedragen referenties; de Europese nerts komt niet in Nederland voor en deskundigen geven aan dat de Amerikaanse nerts een dermate specifieke aquatische niche in het ecosysteem bezet dat hij nauwelijks concurreert met andere marterachtigen. Het wettelijk vastgestelde belang "schade aan flora en fauna" is bij deze soort dan ook niet aangetoond.

De **marterhond** (*Nyctereutes procyonoides*) is een uit Oost-Azië afkomstige hondachtige die zelden in Limburg gezien wordt. Aangezien de door de faunabeheereenheid veronderstelde schade aan inheemse

vogelsoorten niet bewezen wordt door de aangedragen referenties kan er voor deze soort geen aanwijzing gegeven worden op basis van het wettelijk vastgestelde belang “schade aan flora en fauna”.

De **wasbeer** (*Procyon lotor*) is een uit Noord- en Midden-Amerika afkomstige soort die door ontsnappingen uit dierenparken zich inmiddels in Europa definitief gevestigd heeft. De door de faunabeheereenheid gestelde locale schade aan inheemse faunasoorten is niet aangetoond en de schade aan gewassen is dermate gering dat de wettelijk vastgestelde belangen “schade aan flora en fauna”, respectievelijk “belangrijke schade aan gewassen” voor deze soort niet zijn aangetoond.

Rechtsbescherming

Als dit besluit uw belang rechtstreeks raakt en u het met de inhoud van dit besluit niet eens bent, kunt u, tegen betaling van de verschuldigde griffierechten, beroep instellen bij de Rechtbank Maastricht. U moet dan binnen zes weken na de dag waarop dit besluit is verzonden een beroepschrift indienen. Op deze procedure is de Algemene wet bestuursrecht van toepassing. Het beroepschrift moet worden ondertekend en ten minste bevatten: de naam en het adres van de indiener; de datum; een omschrijving van het besluit waartegen het beroep is gericht alsmede de redenen van het beroep (motivering). Het beroepschrift moet worden gericht aan: Rechtbank Maastricht; Sector Bestuursrecht; Postbus 1988 6201 BZ Maastricht. Als u een beroepschrift heeft ingediend, dan kunt u tevens de Voorzieningenrechter van de Rechtbank Maastricht verzoeken een voorlopige voorziening te treffen. Voor meer informatie verwijzen wij u naar de internetpagina van de Rechtbank Maastricht, www.rechtspraak.nl. Selecteer bij ‘- kies een gerechtelijke instantie-’, ‘Rechtbank Maastricht’. Klik op ‘ok’.

Aldus besloten door het college in de openbare vergadering van 10 november 2009,

Gedeputeerde staten van Limburg,

Voorzitter

Secretaris